

РЕШЕНИЕ

№ 5509

гр. София, 14.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 15.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Балев, като разгледа дело номер **8487** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба на А. К. М., гражданин на И., с ЛНЧ [ЕГН], с адрес за призоваване: С., чрез Асоциация Национален център за бежанци, адв. С. Д., срещу Решение № 504 / 17. 07. 2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяната на решението, излагат съображения за нарушения на материалния закон и неправилност на приетото, че спрямо жалбоподателя не е налице преследване и липсата на основателни опасения от преследване, счита и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, поради необсъждане на всички релевантни факти, изложени в хода на проведените интервюта. Като такива факти, свързано с личното му положение в жалбата посочва следните: получено заплашително писмо на 10.12.2009г. и анонимно телефонно обаждане на 30.04.2010г., съответно да преустанови да предлага на военни и полицаи напитки в ресторанта си в [населено място], а при телефонното обаждане - ако не се съобрази с първото искане, ще бъде отвлечен и убит, а на 29.06.2010г. бил нападат от въоръжени и маскирани мъже, които го отвлекли и държали три дни в една стая с вързани очи и ръце.

Счита допуснато нарушение и поради неизвършена преценка на всички факти и обстоятелства, вързани с държавата му по произход и в частност за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ЗУБ. Липсвали данни относно актуалната обстановка в И., преценката на тази обстановка - основана на справка № 631/03.02.2012г. на Дирекция Европейски въпроси и международна дейност и европейски бежански фонд" към Д., счита за формална и погрешна без актуални данни за последния месец преди постановяване на решението - съобщения за бомбени атентати: "на 05.06.2012г. центърът на Б. бил разтърсен от мощен взрив, в резултат на което били разрушени фасадите на две сгради, жертви - близо 30 души и 190 ранени, все още никой не бил поел отговорност за нападението" - съобщение от електронната страница на българската телевизия Европа; "13 юни 2012г. е най-кървавият ден в И. от 5 януари до сега когато вълна от бомбени нападения уби 78 души, най-малко 65 души загинаха, а над 200 са ранени при вълна от нападения с коли бомби, извършени днес от шиитски поклонници в няколко града на И.. нападенията са най-кървавите в страната, откакто американските войски се изтеглиха" - съобщение от 13.06.2012г. на електронния български сайт vesti.bg на дигиталната медийна компания Нетинфо; Също се позовава и на съобщение от 03.07.2012г. на последния сайт за 44 души убити и над 75 души ранени при атентат в ираксия [населено място] , за експлозии в К. и - 30 ранени, в [населено място] - 3 убити и 15 ранени, цитирана е агенция Р. - увеличаването на нападенията в И. през последните седмици довело до засилване на опасенията за връщане страната към масово насилие на религиозна основа, общо през юни най-малко 237 души са били убити, а 603 ранени предимно при бомбени атаки.

Изрично посочва в жалбата, че ситуацията в И. можела да се определи като нестабилна с ширещи се прояви на крайно насилие, системни и груби нарушения на човешките права поради политически вакуум в страната. Опазването на обществения ред и сигурност на гражданите не били гарантирани, положението се влошавало, иракските сили за сигурност не можели да овладеят положението и да предотвратят атентатите с голям брой жертви. Нямало определена група от населението, която да е обект на насилие, а всеки един жител - по различни причини, сред които примерно посочва професионално положение, религия, етнически произход и по лични причини.

Счита за приложима съдебната практика на Съда на ЕС - Решение от 17.02.2009г. по делото Elgafaji, C-465/07, по тълкуването на чл.15,б. „в" от Директива 2004/83/ЕО вр. чл.2, б. "д"

Претендира се нарушение на чл.75,ал.1,т.2 и т.4 ЗУБ, както и на чл. 35 от АПК относно задължението на административния орган да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая.

Искането за отмяна се поддържа и в съдебното заседание по делото - от жалбоподателя лично чрез преводач и неговия процесуален представител -адвокат Д., като представя подробна писмена защита, в която посочва съобщения на български медии от след издаването на обжалваното по делото решение - от 20.08.2013г., от 09.09.2013г. и от 01.10.2012г. Иска се от съда да постанови отмяната на решението и върне делото на административния орган с указания по прилагането на закона. лбата се претендира, че в случай, че не се

Ответникът - председателят на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ при МС, не е взел становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за неоснователност на жалбата.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, пред съда не са правени искания по доказателствата.

Съдът като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, и извърши цялостна проверка на оспорения акт по реда на чл.168 АПК и на непосочени в жалбата основания, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваното по делото Решение № 504 /17.07.2012г. на председателя на Д., е постановено по молба с вх. № 13/24.01.2012г. на РПЦ [населено място], подадена жалбоподателя А. К. М. за закрила, в производство по общия ред, като е постановен отказ да се предостави хуманитарен статут, на основание чл. 75,ал.1, т. 2 и т.4 ЗУБ поради липса на предпоставките по чл.8 и чл. 9 от същия закон.

Молбата за закрила е втора по ред - след проведено производство по молба № 240/07.10.2010г. , по която с влязло в сила Решение № 470826.08.2011г. на ответника е отхвърлено искането за закрила. Тази молба е мотивирана със също със заплахата за живота в И. - както по първата молба, опасността продължавала и до момента, като нови обстоятелства е посочил заплашително писмо и полицейски рапорт.

В мотивите на обжалваното решение са повторени всички съобщени от жалбоподателя факти при проведените с него интервюта, а именно:

Пристигнал в страната нелегално през август 2010 г. през Турция .Живял е в [населено място] до отпътуването си, квартал Ал Х.,напуснал е легално И. с международен паспорт за С.. Твърди ,че в И. бил заплашен с убийство и отвлечен. През 2009 г. открил ресторант в [населено място], на 10.12.2009 г., докато почиствал заведението намерил анонимно заплашително писмо, в което пишело, че трябвало да затвори притежавания от него обект, или да преустанови предлагането на храна на полицаи и военни, писмото представил полицията, но те го успокоили и продължил да работи. На 30.04.2010 г. получил анонимно телефонно обаждане от мъж, който го предупредил, че тъй като не се е съобразил с искането им щял да бъде отвлечен или убит, уведомил полицията но отново получил уверения за липсата на опасност и продължил да работи в заведението. На 29.06.2010 г., докато отивал в ресторанта бил нападат от въоръжени и маскирани мъже, които насочили пистолет към него, завързали ръцете и поставили превръзка на очите му, качили го в автомобил, след известно време го свалили от колата и го оставили за три дни в една стая с вързани очи и ръце. На четвъртия ден му махнали превръзката от очите и поискали откуп в размер на 30 000 долара, за да го освободят, съгласили се да бъде платена сума от 20 000 долара и бил освободен. След като напуснал И. семейството му получило заплашително писмо от терористичната организация А. А., която била към А., намерено от брат му, според което ако се завърнел в И. щял да бъде убит, твърди и за обаждане в същия смисъл

Заявил е, че не е членувал в политически партии, не е арестуван, нито осъждан, не е

отбил военната си служба, определя се като мюсюлманин шиит. .

Административният орган е направил извод, че и във второто производство са повторени основанията по първата молба за закрила, които са приети за необосновани и недостоверни в мотивите на решение № 470/26.08.2011г. Направен е извод за различия в твърденията му за отправената към него заплаха по телефона, а заявеното отвлечение от неизвестни лица е определено като криминално деяние с цел сумата за откупа, предвид заявеното от жалбоподателя, че когато един от похитителите е насочил пистолет към него за да го убие, друг го е възпрял с думите, че е по-добре да вземат парите, отколкото да го убиват. В полицейския рапорт - представен в превод и оригинал, с дата 20.07.2010г. се уведомяват жалбоподателите г-н А. М. К. и г-н Х. Д. А. И., живущи в околията на А., за получена информация за отвлечение на А. К. М. А. на 29.06.2010г. в шест часа сутринта пред дома му от въоръжени, където под заплаха с оръжие бил отведен на неизвестно място; на 02.07.2010г. похитителите се обидили на семейството на А. за да искат откуп и А. им казал, че похитителите искат откуп 30 х. долара, семейството поискало отсрочка два дни, но когато похитителите се обадили да получат откупа, сумата не била цялата и се съгласили на 20 х. долара; откупа бил предаден на определеното място и на 05.07.2010г. отвлечения А. е освободен в една от улиците със затворени очи и вързани ръце, след което бил заведено до болницата за нужните изследвания. Посочената информация се посочва като причина за решение на полицейската централа в А. - [населено място] да разследва случая. Във връзка с този полицейски рапорт посочва, че съседите му са подали тайно жалба до полицията без да знае

Новите твърдения по втората молба - заплашителното писмо и полицейски рапорт, са приети за недостоверни от административния орган, поради неприложимост на чл. 75, ал. 2, изр. 2 от ЗУБ. Опасенията от преследване от терористи са преценени като необосновани, също е прието, че жалбоподателят не е бил принуден да напусне и да остане извън държавата си по произход, поради отправени към него тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице.

Тези факти са обсъдени в мотивите на обжалваното решение. В същото правилно е прието, че жалбоподателят не е обосновал страх от преследване по причините, посочени по чл. 8. ал.1 ЗУБ и не е налице преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от същия закон, както и че не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ЗУБ.

Относно общата обстановка в И., въз основа на справка с вх. № 631/03.02.2012 г. на Д. е прието, че са постигнати значителни тактически успехи срещу терористичните мрежи, ограничавайки тяхната способност да извършват мащабни терористични кампании на територията на И.. В последните месеци се провеждали религиозни и политически шествия, значително е намаляло използването на религиозните шествия и поклонническите церемонии като възможност за извършване на нападения с голям брой жертви. Позовава се на изявление на Д. на САЩ - за голямата роля на общото подобрене на сигурността и нарастващата способност на властта в И. да осигури безопасност и сигурност на населението. Органът е посочил, че за повечето от атаките отговорни са местните терористични групи и шиитските милиции, отличаващи се по религиозни и политически пристрастия, които след 2009г. са увеличили нападенията срещу лица, свързани с иракската власт, американски служители и организации са в риск от нападения от посочените терористични групи, но в последно време предпочитаните цели на нападения са

иракски граждани, които имат значителна роля в политическия и обществен живот на И., като много ниска е преценена вероятността обикновените граждани да са цели на нападения.

Органът е обсъдил, че иракските сили за сигурност имат силно присъствие във всички главни урбанизирани области със задача да ограничат потенциални терористични заплахи, безредици и действия, постоянни постове на контролни пунктове, иракските полицейски и военни подразделения реагирали т бързо на всички инциденти. Също е взел предвид значително увеличения брой на завърналите се лица, както и причините за това - финансова помощ, отпускана от правителството, значително увеличена от април 2011 г. и относителното подобрене в областта на сигурността и услугите в зоните на конфликти през 2006 г. и 2007 г.

Органът е съобразил и публикуваните през юли 2010 г. „ Бележки на ВКБООН за продължаващата приложимост на Насоките от април 2009 г, за оценка на нуждата от международна закрила на търсещите закрила иракчани - относно развитието на ситуацията. Съгласно същите, след 30 юни 2009 г., иракските власти са поели пълната отговорност за сигурността в страната, относително стабилната ситуация на сигурността в южните провинции периодично се нарушава от атентати с масови жертви и насилие на ниско равнище, предимно в областите близо до Б.. Нападенията са определени като насочени срещу представители на иракското правителство, членове на определени организации и изтъкнати граждани, като най-чести мишени са определени цивилното население и богомолците-шиити.

Според цитираните насоки на ВКБООН, нуждата от международна закрила по молбите на лица от южните провинции на И. следва да се разглеждат на индивидуален принцип, апелира се за благосклонност към рисковите групи, религиозни и етнически малцинствени групи, предимно в провинциите Н. и К. / централен И.. Съобразно лично положение на жалбоподателя е преценено, че същият не попада в никоя от уязвимите групи, не е посочил да е арестуван, разгледания криминален случай с отвлечането му е преценен като недостовоерен.

При приложението на критериите по решението на Съда на ЕС по Решение от 17.02.2009г. по делото Elgafaji, C-465/07. за прилагане на чл. 15, буква „в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, е направен извод, че посочената в т. 39 от решението на съда пълзяща скала на критерии, предвид недостовоерността на бежанската история, за да е налице основание за предоставяне на субсидиарна закрила следва, безогледното насилие в И. да е изключително, каквото счита, че не е.

В заключение е направен извод, че не са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието на територията на държавата на произход, жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за преодоставянето на хуманитарен статут. Информацията за ситуацията в И. е преценена като недостигаща до степен на въоръжен конфликт и поради липсата лтежки и лични заплахи спрямо жалбоподателя, е направен извод, че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал.1 т. 3 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

В решението е преценена и липсата на основания по чл.9, ал.6 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България или друга държава на Европейския съюз.

В хода на административното производство са предприети всички предвидени процесуални действия по ЗУБ, под № УП 525 /2012г., а именно: връчени са указания

относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, правата и задълженията му като чужденец в производството по разглеждането ѝ, удостоверено надлежно с подписи на жалбоподателя, преводач и длъжностно лице; съставен е регистрационен лист и Евродак дактилоскопна карта; приета е декларация за самоличността и семейното положение; отправена е покана да се яви в Агенцията за провеждане на интервю. Изискано е и становище на Д., по което с писмо от 06.03.2012г. се отговаря, че не се възразява по искането на лицето за закрила.

Производството по разглеждане на искането за закрила от Република България е образувано и въз основа на докладна записка от 30.01.2012 г. за преминаване от ускорено производство в производство по общия ред. В рамките на това производство е проведено интервюто от 21.02.2012 г. и е дадено становище от главен експерт при РПЦ - С. да бъде постановен отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, приобщени са като доказателство и справки № 631 / 03.02.2012г. за актуалната обстановка в И. и в [населено място], както и справка № 1407/ 16.03.2012г. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд" относно актуалната обстановка в област У., южен И. и критериите на ВКБООН за оценка на молби от Ю. И., И..

Обжалваното решение е връчено на жалбоподателя на 24.07.2012г., а жалбата е депозирана на 07.08. 2012 г., в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ и е процесуално допустима.

Въз основа на изложеното до тук, съдът преценява жалбата като процесуално допустима, но разгледана по същество, като неоснователна по следните съображения:

Обжалваното Решение, представляващо индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75 от ЗУБ - председателят на Д., след образувано производство по общия ред пред този орган на предвидени в закона основания по чл. 72, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ.

Същото е издадено в предвидения тримесечен срок от образуването на производството, предвиден по чл.75, ал.1 ЗУБ - датата на регистрацията 18.04. 2011 г.

По време на производството е спазен срока по чл. 58, ал. 6 от ЗУБ за упътване на чужденеца на разбираем за него език не по късно от 15 дни от подаването на молбата, като такова уведомяване е извършено в присъствието на преводач и не са нарушени правата на жалбоподателя в хода на производството, касаещи установяването на относимите обстоятелства, соченето и представянето на доказателства за същите, осигурен е преводач при извършването на всяко действие, предприето от администрацията на Д..

В Решението са изложени фактически и правни основания за издаването му, същото има за адресат жалбоподателя, по повод на който е образувано административното производство, разпореденото с него е в съответствие с правомощията на председателя на Д. по чл.75, ал.1 ЗУБ, с оглед на което е спазена и предвидената от закона форма от външна страна за издаването

му.

В мотивите на решението са обсъдени всички факти, съобщени от жалбоподателя за личното му положение, както и за обстановката в И., относими към основанията за статут в Република България, като правилно административният орган е обосновал отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, тъй като не са налице материалните предпоставки по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ, поради неотносимост на фактите. Тези изводи не са опровергани в хода на съдебното производство поради непредставяне на доказателства.

Предвид приетите за установени факти по делото относно бежанската история на жалбоподателя, както и по аргумент от противното за липсата на твърдения да е арестуван, осъждан, политически ангажиран или преследван от официалните власти, то следва извод, че спрямо жалбоподателя не е било осъществено преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини, а именно: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, поради политическо мнение или убеждение, също така не са установени дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, не са посочени и други релевантни причини, обосноваващи опасения за преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ и риск от бъдещо такова.

Поради това неоснователни са твърденията в жалбата, че е налице „преследване“ по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Посоченото изисква нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост, което не се установява в конкретния случай, както правилно е прието в мотивите на обжалваното решение.

На основание чл. 9 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън страната си на произход или местоживееене по причина на заплахата за неговия живот, сигурност или свобода, поради насилие, възникващо от ситуации като въоръжен конфликт, както и когато е изложен на опасност от изтезание или други форми на нечовешко или унижително отнасяне или наказание и по тези причини не може или не желае да се завърне в страната си на произход или местоживееене.

За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унижително отнасяне или за наказание, а такива данни липсват. Установената фактическа обстановка по делото не дава основания да се приеме, че жалбоподателят е бил принуден да отпътува от И. поради реална опасност от тежки посегателства.

По отношение на позоваването в жалбата на задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07, Elgafaji, на разширен състав на Съда на Европейските Общности, то е неоснователно. Съществуването на тежки и лични заплахы срещу живота или личността на молителя като основание за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи.

Но също така съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Тези условия не са налице в настоящия случай, тъй като няма данни насилието в И. да е достигнало изключителна степен. За да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен. Предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, то следва, че в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат - поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила. Съответно колкото по-малко той е в състояние да докаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Оценката за ситуацията в И. се съдържа в посочените справки на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“ на Д.. В мотивите на обжалваното решение правилно е обсъдена обстановката в И. и конкретно в южните провинции, където е живял преди напускането на страната жалбоподателя. Фактите не са опровергани нито с твърдения в жалбат и писмената защита, нито от доказателствата по делото за общата обстановка в И., която предимно касае столицата Б., като център на събитията в страната. В нито едно от съобщенията, на които жалбоподателят се е позовал, не се сочи насилие в неговия град, също не попада в никоя от уязвимите групи, посочени в насоките на ВКБООН, които са застрашени от посегателства. Действително, съществува риск от извършване на терористични атентати, но те не са насочени към граждани, които не попадат в нито една от уязвимите групи.

Правилен е изводът в обжалваното решение, че цялостната оценка на ситуацията в И. въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт. Отчетени са тенденцията към подобряването на сигурността и политическата воля на официалната власт в И. за справяне с насилието в страната, и общото намаление на терористичната дейност в страната, посочено в бележките на ВКБООН, както и все още съществуващият риск от смъртоносни атаки, заплахи срещу живота и сигурността на лицата от рисковите групи, към които групи жалбоподателят не принадлежи.

Органът правилно е преценил, че ситуацията не може да се определи като въоръжен конфликт, макар и заплахата от атентати да остава, не са на територията на цялата страна и представляват частични конфликти. Всъщност ситуацията в целия свят е такава, че правителството на никоя

държава не може да гарантира напълно сигурността на всяко лице, което се намира на територията на страната му и че няма вероятност от атентати, никъде по света не е напълно безопасно място. Затова ситуацията в отделната страна следва да се преценява от гледна точка на усилията, които държавната власт полага за справяне с такива инциденти и резултатите от тях, какъвто правилен подход е приложил административният орган при преценката на обстановката в И..

Поради това съобщенията в медиите за отделни инциденти всеки месец в централните градове и различни от този, в който е живял жалбоподателят преди да напусне страната си, не опровергават изводите в мотивите на обжалваното решение за общата ситуация в страната му по произход.

Също без да сочи източници на информация, които опровергават изложеното от органите на Д. за обстановката в И., необосновани са твърденията в жалбата за недостоверност на фактите по двете справки на Дирекция "Международна дейност и европейски бежански фонд" към Д..

Постановеното по дело № С-465/07, Elgafaji изисква и дава право на преценка от компетентния административен орган, който разглежда молбата за убежище или съд, пред който се обжалва решението, да прецени дали заплахите отговарят на изискването за тежки и лични, степента на насилие и дали е налице ситуация на въоръжен конфликт. Посоченото решение не въвежда задължителна преценка за обстановката в И., относима към всички молби за закрила. Правото на преценка не е свързано със събиране на доказателства, които да оборят приетото в мотивите на решението на С., а с преценката на конкретни факти, тъй като всяка молба за закрила следва да бъде разгледана индивидуално и следва да се вземе предвид личното положение на молителя, както изискват и насоките на ВКБООН.

Органът е достигнал до правилен извод, че тъй като жалбоподателят има минимални лични причини да се страхува, нивото на общото насилие в И. трябва да е изключително, което не се установява от информацията за обстановката в страната.

След преценка на общата обстановка в И., личното положение на жалбоподателя и изложените причини за нежеланието да се върне в страната си по произход, които правилно са приети за недостоверни, не са налице обосновани причини, обусловени от страх от преследване по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, правилно е преценена молбата като неоснователна и от гледна точка на основанията за предоставяне на хуманитарен статут.

Неотносими са твърденията за факти, свързани с обстановката в И. в писмената защита, възникнали след издаването на обжалваното решение, както следва от чл.142,ал.2 АПК, и съдът не ги обсъжда.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материално-правните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административно-производствените правила.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 1-во отделение, 12

състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. К. М., гражданин на И., с ЛНЧ [ЕГН] , гражданин на И., срещу Решение № 504 / 17. 07. 2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Административен съдия: